

Arrest

nr. 142 940 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het

formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene en allerm minst ernstige wijze vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt thans zeer algemeen dat “vermits hij in spoed is moeten vertrekken het voor hem niet mogelijk was identiteitsgegevens mee te nemen”. Deze uitleg overtuigt allerm minst en is geenszins ernstig. Immers, verzoeker slaagde er immers wel in om na zijn vlucht uit zijn land van herkomst via zijn familie, met wie hij blijkens zijn verklaringen nog vaak en zelfs bijna wekelijks contact heeft, tal van andere documenten ter staving van zijn relaas te bekomen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in het minst aan na zijn vlucht uit Bangladesh enige poging te hebben ondernomen om alsnog identiteitsdocumenten te (trachten te) bekomen. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Verzoekers identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de talrijke door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Van iemand die, zoals verzoeker, verklaart lange tijd actief lid te zijn geweest van een politieke partij, als sportsecretaris voor de jongeren vleugel van die partij te hebben gewerkt, en omwille van dat engagement voor en lidmaatschap van die partij vervolging te vrezen, kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de volledige naam van die partij correct kent, wat in casu niet het geval is, gelet op de vaststelling dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat BNP voor “Bangladesh Nationalis Party” staat, terwijl BNP (in werkelijkheid) de afkorting is van Bangladesh Nationalist Party. Evenzeer kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht een gedegen en gedetailleerde kennis te hebben van BNP, zoals onder andere met betrekking tot haar programmapunten, vlag en structuur, en te kunnen toelichten waarin die partij qua ideologie verschilt van de andere politieke partijen in Bangladesh, waar hij echter geheel in gebreke bleef.

Verzoekers huidige argumentatie dat het evident is dat men bij een eerste kort interview niet alles kan zeggen gezien de druk en het niet kennen van het systeem, is, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, niet ernstig en verschoont geenszins het op de Dienst Vreemdelingen zaken volledig onvermeld laten van tal van essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas, gelet op het feit dat hij nadien bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk aangaf dat het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken goed was verlopen en hij er alle belangrijke zaken had kunnen vertellen. Verzoeker had bovendien op het einde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken, wanneer hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets meer toe te voegen en geen bijkomende opmerkingen. Zijn huidige stelling gaat, gelet op het voorgaande, dan ook niet op en is geenszins ernstig.

Van een persoon die, zoals verzoeker, verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van een valse moordzaak tegen zijn persoon kan redelijkerwijze een gedegen kennis van, en minstens een grote interesse in die rechtszaak worden verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke, getuige hiervan o.a. zijn huidige verklaring in zijn verzoekschrift dat “doordat verzoeker tot rust is gekomen in België had hij geen interesse meer in wat er in zijn thuisland om hem gebeurde” en dat “oor hem telde de huidige veiligheid en niet het verleden van geweld en dreigementen”. Verzoekers vastgestelde onwetendheid, welke niet wordt ontkracht of weerlegd, en manifest gebrekkige interesse, welke hij niet lijkt te betwisten, omtrent de beweerde moordzaak tegen zijn persoon ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vervolgingsproblemen.

Dergelijk algemeen en niet of weinig ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 maart 2015, stelt verzoekende partij dat zij geen opmerkingen heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 3 april 2015 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 maart 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS